

Ταξίδι στην Ελλάδα

Σαν να ήταν ένα όνειρο

Σπύρος Πήτερ Γούδας , Bernadett Scott
Στοιχειοθέτηση και μετάφραση στα Ελληνικά
Λυβια και Σοφία Παπαδημήτρη

Αγαπητοί φίλοι!

Αυτό το βιβλιαράκι αφιερώνεται σε όλους τους μετανάστες.

Το περιεχόμενο του έχει αφιερωθεί ειδικά στους ανθρώπους που γεννήθηκαν και μεγάλωσαν στην πατρίδα τους, σπούδασαν και τέλεσαν τη στρατιωτική τους θητεία (εάν η χώρα τους είχε τέτοια), προτού μεταναστεύσουν στον Καναδά ή άλλη χώρα.

Ασχέτως για ποια αίτια και υπό ποιές περιστάσεις μετανάστευσαν, μερικοί απ' αυτούς δεν μπόρεσαν να επιστρέψουν στην πατρίδα τους για αρκετά χρόνια.

Όταν τελικά επιστρέψουν στην πατρίδα τους, για οποιοδήποτε λόγο, όπως, διακοπές, γάμο, βάπτισμα, αρρώστια ή για τον θάνατο ενός φίλου ή συγγενούς, αναγνωρίζουν πως, αυτό που συνήθιζαν να ονομάζουν «πατρίδα», είναι τώρα ένας τελείως διαφορετικός κόσμος.

Το τι θυμούνται αυτοί οι άνθρωποι από την πατρίδα τους δεν αλλάζει. Αναμνήσεις μένουν στις μνήμες τους, βαθειά χαραγμένες.

Τα πράγματα, όμως, στην πατρίδα τους, υφίστανται κάθε μέρα αλλαγές, τις οποίες δεν είναι ενήμεροι ή συνηθισμένοι.

Με ένα ξαφνικό ταξίδι στην πατρίδα μετά από πολλά χρόνια, αυτοί οι μετανάστες αντιμετωπίζουν ένα νέο κόσμο, τον οποίον δεν αναγνωρίζουν και δεν είναι σύμφωνος με τις παλιές τους αναμνήσεις.

Σε μερικούς, αυτή είναι μια ευχάριστη εμπειρία, που βλέπουν την χώρα τους να προοδεύει.

Σε άλλους, είναι μία αταίριαστη εμπειρία που οφείλεται στον αποπροσανατολισμό ή την απότομη αλλαγή που νοιώθουν.

Είναι σαν όλες οι αναμνήσεις που είχαν να σβήνουν εν ριπή οφθαλμού, όπως ο δάσκαλος σβήνει όλα όσα έχει γράψει στον πίνακα. Αυτές οι αναμνήσεις φαίνονται να εξαφανίζονται παρομοίως.

Η παρακάτω ιστορία αναφέρεται στο ταξίδι του κ. Γούδα στην ιδιαίτερή του πατρίδα, Καλαμάκι, Αθηνών, Ελλάδας.

Όμως, το περιεχόμενο μπορεί να σχετισθεί με το ταξίδι οποιουδήποτε μετανάστη στην πατρίδα του, εάν το όνομα «Καλαμάκι», αντικατασταθεί με αυτό της δικής του πατρίδας.

Αυτή η συγκεκριμένη ιστορία αναφέρθηκε στην Αγγλική έκδοση της Βιογραφίας του, που έχει τον τίτλο «THE IMMIGRANT».

Όμως, όταν το βιβλίο μεταφράστηκε στα Ελληνικά, ο κ. Γούδας αναφέρθηκε σε αρκετά ονόματα προσωπικών του φίλων και γειτόνων, που θυμήθηκε από την παιδική του ηλικία.

Ας διαβάσουμε τώρα την προσωπική ιστορία του κ. Γούδα, η οποία θεωρείται μία γλυκό-πικρή ιστορία, γεμάτη από συγκινητικές στιγμές μαζί με μερικές ευχάριστες περιπτώσεις.

Καθώς διαβάζεις, θα νοιώθεις να σε εγγίζει, διότι εάν κάτι τέτοιο συνέβαινε σε σένα, κάθε πρόταση αυτής της ιστορίας θα είναι ζωντανή.

Μπορεί να χαμογελάσεις ή να δακρύσεις, αλλά οπωσδήποτε, θα γίνεις μέρος της ιστορίας.

*Σαν να ήταν ένα όνειρο...
Ταξίδι στο Καλαμάκι,*

Ήταν Δευτέρα, 20 Ιουνίου 2005.

*Σε μια απρόσμενη στιγμή, το γραφείο
βυθίζεται σε βαθιά σιωπή· όλα
μοιάζουν να έχουν σταματήσει, ακόμα
και ο χρόνος. Η στιγμή παραμένει
ακίνητη, ατελείωτη...*

*Ύστερα από λίγο, οι υπάλληλοι
αρχίζουν να συζητούν μεταξύ τους: να
του το πουν τώρα, ή να περιμένουν...
πότε είναι η κατάλληλη στιγμή για μια
τέτοια είδηση;*

*Τελικά, όμως, μια μικρή ομάδα
μπαίνει στο γραφείο και δίνει τα
πένθιμα νέα:*

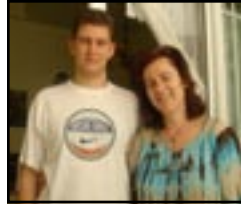
Ο αδελφός του, Νίκος, μας άφησε.

*Ο Σπύρος Πήτερ Γούδας, όμως, δεν
έχει καιρό να συνειδητοποιήσει τι έχει
συμβεί. Πρέπει αμέσως να κλείσει την
πτήση για την Αθήνα, για να μπορέσει
να συμμετάσχει στις ετοιμασίες για την
κηδεία του αγαπημένου του αδελφού.*

*Πέρασαν πραγματικά πάρα πολλά
χρόνια από τότε που επισκέφτηκε
την πατρίδα για τελευταία φορά.
Φτάνοντας, του δίνεται η ευκαιρία να
συναντήσει πολλούς ανθρώπους:*

*συγγενείς, παλιούς φίλους,
συμμαθητές, καθώς και καινούργια*

*μέλη που έχουν προστεθεί στο σόι
του. Κατά τη διάρκεια της κηδείας
του αδελφού του, τα συναισθήματα
αναμιγνύονται· η βαριά λύπη
αντιτίθεται στις στιγμές χαράς, κάθε
φορά που βλέπει γνωστά πρόσωπα.*

*Ο Νίκος συναναστρεφόταν με
πολλούς από τους παλιούς φίλους του
αδελφού του, Σπύρου, και ήταν πολύ
αγαπητός και γνωστός για τον ζεστό
χαρακτήρα του.*

*Ολόκληρη η γειτονιά του, στο
Καλαμάκι, τον αγαπούσε.*

*Έμοιαζε σαν κάποιος να είχε
οργανώσει μια μεγάλη συγκέντρωση
παλιών φίλων και συμμαθητών, όπου
έλειπε ένας και μόνο..*

*Ο πυρετός των προετοιμασιών για
την κηδεία και τη συναισθηματική
φόρτιση της επανασύνδεσής του με
τόσα γνωστά και αγαπητά άτομα, δεν
επέτρεψαν στον Σπύρο μια στιγμή
ανάπαυσης και ηρεμίας. Δεν ήταν
ακόμα σε θέση να συνειδητοποιήσει,
ότι ο αδελφός του είχε φύγει για
πάντα. Μόνο μετά την κηδεία, όταν*

αίσθηση του χαμού, που προσθέτονταν στον χαμό του αδελφού του.

Έχει περάσει σχεδόν μισός αιώνας, από τότε που ο ίδιος έπαιξε έναν σπουδαίο ρόλο στην κατασκευή των νέων κτιρίων της Αθήνας, προσφέροντας τη συμβουλή του στην ασφαλέστερη σχεδιάσή τους (βιογραφία σελίδα 19).

όλη η φασαρία σόπασε, η καρδιά του πληγώθηκε από τη στενοχώρια, και παρά τα τόσα κοντινά πρόσωπα που τον τριγύριζαν, έμενε απαρηγόρητος.

Θυμάται, πως η νύφη του έδωσε το κλειδί του σπιτιού εκείνη τη νύχτα, ξέροντας, πως επειδή δεν θα μπορούσε να κλείσει μάτι, ίσως ήθελε να κάνει έναν περίπατο στη γειτονιά, βρίσκοντας καταφύγιο στη σιωπή της νύχτας.

Ο Σπύρος τριγύρισε στους δρόμους αναζητώντας γνωστά σημεία για να του φέρουν γλυκές αναμνήσεις της παιδικής του ηλικίας.

Τίποτα όμως δεν είχε μείνει το ίδιο.

Τα μικρά δρομάκια, που γνώριζε κάποτε, δεν υπήρχαν πιά: είχαν αντικατασταθεί με πλατείες αυτοκινητόδρομους, και τα σπιτάκια είχαν δώσει τη θέση τους σε ψηλές πολυκατοικίες.

Όσο περνούσε η ώρα, τόσο ένιωθε ακόμα μεγαλύτερη την

Τώρα, η μικρή γειτονιά του Καλαμακίου, που βλέπει στον Σαρωνικό, αυτό το μικρό «Peyton Place», έχει πια εξελιχθεί σε μια πόλη, που αποτελεί μέρος της ευρύτερης Αθήνας.

Γύρω στις μία το πρωί, παίρνει ένα ταξί για το Παλαιό Φάληρο. Θυμάται, πως παλιά η πλατεία εκεί ήταν πάντα γεμάτη κόσμο, που έτρωγαν παγωτό, ή συζητούσαν με τους φίλους στις καφετέριες, γύρω-γύρω. Απόψε, όμως, η πλατεία είναι έρημη.

Ζητάει στη συνέχεια από τον ταξιτζή να τον πάει στη Γλυφάδα. Συναντάει όμως την ίδια ερημιά και εδώ. Σταματάει σ' ένα περίπτερο για παγωτό, και ρωτάει τον περιπτερά πού έχει πάει όλος ο κόσμος.

Μαθαίνει, ότι από τότε που το αεροδρόμιο μεταφέρθηκε σε μια άλλη πόλη, πολλές τουριστικές επιχειρήσεις - και ειδικά τα ξενοδοχεία και τα μπαρ - αναγκάστηκαν να κλείσουν, ή να μετατραπούν σε σπίτια ηλικιωμένων

και ιδιωτικές κατοικίες.

Για καλή του τύχη, ο ταξιτζής ήταν υπομονετικός, και χωρίς αντίδραση τον έφερε πίσω στο Καλαμάκι.

Ο Σπύρος του ζήτησε να τον πάει στο παλιό του σχολείο.

Φτάνοντας εκεί, βγαίνει από το ταξί και πλησιάζει τα κάγκελα, κοιτάζοντας με έντονη νοσταλγία την αυλή.

Με μια βαθιά ανακούφιση, βλέπει πως το παλιό του Δημοτικό Σχολείο ήταν το μόνο γνωστό σημείο που έμενε απaráλλαχτο, ακόμα και μετά από τόσα χρόνια.

Ενω πιάνει τα κάγκελα με τα δύο του χέρια, οι αναμνήσεις του πετάνε πίσω στον χρόνο. Ξαφνικά, ακούει παιδικές φωνές παντού γύρω του, βλέπει παιδιά να παίζουν εύθυμα μπροστά στα μάτια του, και τα ονόματά τους έρχονται το ένα μετά το άλλο στη μνήμη του.

Ήταν σαν να είχε γυρίσει πίσω ο χρόνος. Εξεπλάγη με τον εαυτό του, που του ήρθαν στο μυαλό τόσα ονόματα παλιών συμμαθητών και γειτόνων. Είδε τον Καραμαλέγκο γονατιστό στα χαλίκια, που τον είχε βάλει τιμωρία ο Κούνας. Θυμήθηκε και τον Βασιλάκη Μαρκουίτσο που έχωσε τη μύξα του σε μια βρύση του σχολείου, και από τότε δεν έπινε κανένα παιδί νερό από κει.

Ξαφνικά, η κυρία Ασπασία χτυπάει το κουδούνι του χεριού, και όλα τα παιδιά τρέχουν στις τάξεις τους (βιογραφία σελ 13). Τι ωραίες αναμνήσεις...Είδε ακόμη και τον αδερφό του τον Νίκο, να τρέχει εκεί μπροστά του, ντυμένος με τη σχολική του ποδιά.

Τα μάτια του Σπύρου γέμισαν δάκρυα. Έτσι στάθηκε εκεί πλημμυρισμένος απο νοσταλγία, μέχρι που ο οδηγός του ταξί τον πλησίασε για να δει αν ήταν

καλά. Γυρίζοντας στο ταξί, ζήτησε από τον ταξιτζή να τον οδηγήσει σε διάφορα παλιά σημεία που θυμόταν από τα παιδικά του χρόνια, μέχρι το πρώι.

Ο ταξιτζής όχι μόνο δεν αγανάκτησε, μα προσφέρθηκε πρόθυμα να γίνει ο οδηγός του, για το υπόλοιπο της διαμονής του.

Τις επόμενες μέρες, ο Σπύρος επισκέφτηκε διάφορα καφενεία, ψάχνοντας για παλιούς Καλαμακιώτες της εποχής του.

Μια φορά, μπήκε σ'ένα καφενείο και ζήτησε κανέναν "παλιό", και κάποιος απάντησε «εγώ είμαι παλιός».

Με τη συζήτηση, όμως, ο Σπύρος έμαθε ότι ο κύριος αυτός μετακόμισε στο Καλαμάκι το 1990 - όχι τόσα πολλά χρόνια πριν, ώστε να θεωρηθεί "παλιός".

Κάποιος άλλος είπε, ότι μετακόμισε στο Καλαμάκι το 1970 - ούτε αυτός μετράει γι'αυτό που ψάχνει ο Σπύρος.

Τελικά, φτάνοντας σ'ένα άλλο καφενείο, φώναξε δυνατά: «βρε, κανας παλιός εδώ;», ζητώντας απελπισμένα να δει εάν υπήρχε κάποιος κάτοικος του Καλαμακίου, από τις δεκαετίες του '40 ή του '50. Μια φωνή ακούστηκε απρόσμενα να απαντάει: «Μη ψάχνεις εδώ. Καλύτερα να πας στο νεκροταφείο, ίσως εκεί να βρεις κάποιους».

Ο Σπύρος όμως δεν πτοήθηκε. Σ'ένα άλλο καφενείο, κατάφερε επιτέλους να

βρει κάποιους παλιούς Καλαμακιώτες. Σύντομα, εκείνοι φώναζαν και άλλους φίλους τους και η κουβέντα κράτησε καλά μέχρι τις τρεις και μισή το πρωί.

Τι ωραία αίσθηση να τα λέει με άτομα που πήγε στο σχολείο ή στο στρατό μαζί!

Μεταξύ αυτών ήταν:

ο Σπύρος Δεληλάμπρος

Κ. Λίντης, Ραϊμόνδος Παπαμανώλης,

Αλέκος Πισηρίδης, Τάκης Καλιτζέρης .

Ο Ραϊμόνδος ήταν ένας απ'αυτούς που γνώριζε καλά το Καλαμάκι· είχε μάλιστα γράψει ένα βιβλίο γι'αυτή τη μικρή περιοχή στα περίχωρα της Αθήνας, αναφέροντας πολλά πρόσωπα που έζησαν ή ζουν ακόμα εκεί.

Έδωσε ένα αντίτυπο και στον Σπύρο, ως δώρο, και εκείνος ξεφυλλίζοντάς το, έμεινε άναυδος με την ποιότητα και το περιεχόμενο του βιβλίου αυτού.

Τον συγχαίρηκε για τη πλατιά έρευνα και την τεκμηρίωση ενός τέτοιου έργου, που κάλυπτε το Καλαμάκι, εδώ και τρεις αιώνες.

Όταν έφτασε η ώρα να αφήσει το Καλαμάκι και την Ελλάδα, μπαίνοντας στο αεροπλάνο, και ξεκινώντας την πτήση του γυρισμού, ο Σπύρος συνειδητοποιεί πως για μια ακόμη φορά, τα αφήνει όλα πίσω: το Καλαμάκι, τους φίλους και συγγενείς του, και αυτή τη φορά, μια για πάντα, τον αγαπημένο του αδελφό.

Τα μάτια του γεμίζουν δάκρυα ... καταπίνοντας την πικρή αλήθεια, πως δεν θα δει ποτέ ξανά τον Νίκο.

Ένας αεροσυνοδός, αντιλαμβανόμενος την κατάστασή του, τον καλεί στο πίσω μέρος του αεροπλάνου, όπου όλο το προσωπικό τον πλησιάζει με συμπόνια και τον παρηγορεί.

(Ένα μεγάλο ευχαριστώ αξίζει στους υπαλλήλους της Ολυμπιακής Αεροπορίας, για την ευγένεια και την ανθρωπιά τους).

Γυρίζοντας στο γραφείο και μιλώντας στους υπαλλήλους, αναφέρεται σ'όλα όσα συνέβησαν τις τελευταίες ημέρες, ως μια φούρια εμπειριών, γεγονότων και συναισθημάτων, που τώρα μοιάζουν,

σαν να ήταν ένα όνειρο...

Σπύρος-Πήτερ Γούδας
Bernadette Scott
Λυβια και Σοφία Παπαδημήτρη

Τα ονόματά τους έρχονται το ένα μετά το άλλο στη μνήμη του.

Αναγνωστοπούλου Νίτσα και Ελευθερία, Αθηνά Χατζίνα, Βανακοπούλου Φορά, Κατίνα, Χρυσούλα, Κούκλα και Γιώργος, Βαρτσή, Βρεττός Ανδρέας και Γιώργος, Γκιώνης Μίμης (Μπάρκας), Γλύκας Αντώνης, Βασίλης και Αργυρώ, (Γούδας Νίκος, Σπύρος, Στέφανος και Μαρίνα), Δαλαμπέκη Φωτούλα και Αντώνης, Δεναζάς Λάκης, Ευδοκία και Θάλεια, Διαμάντης Μανδρίκας, Δημητρούλιας Νίκος, Ευπραξιάδης Νίκος (Βουτήρας), Ηλιόπουλος Ντίκος, Ηλιού Μαρία, Δημήτρης, Αλέκος και Σταμάτης, Καλλιόπαρα Αίτσα, Καραμαλέγκος Αντώνης και Καίτη, Καρβούνης Νίκος, Ζωή, Σουλής και, Αλίκη, Κατσή Άντα και Διονυσία, Κοστιδής Κυριάκος, Γιάννης, Χρήστος, Φανή, Έφη και Σοφία, Κουτρομάνου Ελένη, Λαοπόδη Όλγα και Γιώργος, Λεφκής Νίκος, Γιώργος και Βάσω, Λιάππας Μίμης και Αίτσα, Λίντης Κώστας σελ. 213, Λιολίτσης Γιάννης, Λιονταράκης Γιάννης, Λουδάρος Αντώνης, Λούμης Νίκος, Γιώργος και Ηλίας, Μανωλόπουλος Τζέτα και Στέφανος, Μαντζαβράκος Νίκος, Μίμης και Τάκης, Μυλωνάς Στέλιος, Παναγιώτα, Κατίνα, Δέσποινα και Δημήτρης, Μουβού Χιώτης, Νίκος και Στέφανος, Μούντουλας

Αγαπητοί συμπατριώτες

Η λέξη "Καλαμάκι" εμφανίζεται αρκετές φορές μέσα στη Βιογραφία μου.

Ίσως είναι δύσκολο για κάποιον να καταλάβει τις προθέσεις μου, αλλά εγώ αναφέρομαι στο Καλαμάκι πολλές φορές, διότι το πατριотικό συναίσθημα με συνδέει με αυτή τη γενιότι. Εκεί μεγάλωσα, πήγα σχολείο, έκανα τους πρώτους μου στενούς φίλους, και εκεί έζησα τις παιδικές και νεανικές περιπέτειές μου. Παρ'όλο ότι έφυγα από το Καλαμάκι πριν από πολλά χρόνια, θυμάμαι πολύ καλά τα ονόματα των πίο στενών μου φίλων. Σιγά σιγά, μου αναπτύχθηκε η ιδέα να τους αναφέρω στο βιβλίο μου, καθώς και τα ονόματα άλλων γνωστών. Αρχισα λοιπόν να πλουτύνω μια λίστα, συμπεριλαμβανοντας όλους όσους γνώριζα, γείτονες, φίλους, καθηγητές, κτλ. Η πραγματωποίηση αυτού του σχεδίου όμως δεν ήταν καθόλου εύκολη δουλειά. Πολλά πρόσωπα έρχονταν στο μυαλό μου, μα για ολόκληρες μέρες πάλευα να θυμηθώ τα ονόματα και τα επώνυμά τους. Πολλές φορές έχανα ύπνο και υπέφερα από δυνατούς πονοκεφάλους λόγω της επιμονής μου.

Τελικά όμως κατάφερα να θυμηθώ πολλούς Καλαμακιώτες (ζητώ συγγνώμη εάν έχω παραλείψει κανέναν)

Σήμερα, το Καλαμάκι έχει αλλάξει πολύ από τότε που έφυγα. Έχει μεγαλώσει, ο πληθυσμός έχει αυξηθεί, πολλά κτήρια έχουν ανακαινιστεί και καινούρια έχουν χτιστεί με τα χρόνια, και γενικά έχει γίνει πία μια όμορφη πόλη έξω απ'την Αθήνα. Οι ατελείωτοι κάμποι όπου κυνηγιμασταν σαν παιδιά, τώρα έχουν σκεπαστεί με καινούργια σπίτια και πολυκατοικίες. Το μικρό αεροδρόμιο, όπου κάναμε πικ-νικ ακριβώς εκεί που προσγειώνονταν τα αεροπλάνα, τώρα έχει μεταφερθεί λιγα χιλιόμετρα πιο κάτω και είναι τεράστιο και όμορφο. Και το μικρό λιμανάκι όπου πλατσουρίζαμε τα πόδια μας τις ζεστές μέρες του καλοκαιριού, τώρα έχει γίνει ένα μεγάλο λιμάνι, γεμάτο πάντα με πλοία και κόττερα.

Οι εποχές έχουν αλλάξει, και το Καλαμάκι έχει γίνει πια σχεδόν αγνώριστο.

Όμως, στις αναμνήσεις μου παραμένει το πραγματικό Καλαμάκι, καθαρό και ανέγγιχτο.

Γιατί, κατά τη γνώμη μου, το αυθεντικό Καλαμάκι βρίσκεται στις καρδιές των ανθρώπων, που σαν κ'ιμένα, το ζήσανε τότε που ήταν ακόμα μια μικρή γειτονιά, με χαμηλά σπίτια, και πολλά παιδάκια να παίζουν στα στενά...

Σπύρος Πήτερ Γούδας

Μιχάλης και Γιάννης, Μπότσαρης Μάρκος και άλλα αδέρφια, Παπαδάκη Μαίρη σελ.27

Παπαλιώτσας Γιώργος και Γιάννης, Παπαγιαννέα, Παπαϊωρδάνου Γιώργος, Χριστόφορος, Φραντζίσκος, Πέτρος και Δημήτρης, Παπαματθέου Τάκης, Ανθή, Γιώργος, Κώστας και Ελένη, Παπαθεοφίλου Αθηνά, Παπουτσάκη Τασουλα, Μαρία, Σπυριδούλα, και Χαρούλα, Πατινιώτης Γιάννης και Κώστας, Περάκης Ρένα και Γιάννης, Πετροκάλου Γιακουμής και Σοφία, Πικρός Πέτρος και Κώστας, Πισηρήτης Αλέκος σελ.213, Ολυμπία, Ελένη, Παρούλη και Γιώργος, Παπαμιανώλης Ραϊμόνδος σελ.213, Γιώργος, Αγγελική και Ράλλης, Πετρόγλου Γιώργος, Ρεντούλης Γιώργος και Βασίλης, Ρομπού Κατίνα, Ουρανία και Νίκος, Ρουμπέσης Τάκης και Δημήτρης, Σινάνης Νίκος και Μιχάλης (τα Σινανάκια), Σμαράγδη Φωτεινή και Ειρήνη, Σούνιος Μίμης, Δροσός και Κώστας, Τσιτσάνης Γιώργος και Μαρία, Τσούγκος Θανάσης και Ανδρέας, Φιλίππου Νίκος και Χρυσούλα, Φλορά Μαρία και αδέρφια, Φούρκα Ελένη, Μαρία, Δημήτρης και Σωτηρία, Φουστιέρης Βασίλης, Βαγγελίτσα και Αντώνης, Φραντσεσκάκη Πόπη σελ.24 και Ελένη, Φρουζάκης Νίκος και Μπέτη, Χατζηστρατής Σταύρος και Ουρανία, Χατζηβασιλείου Ερρίκος, Ζισημαίου, Ψαθά Βούλα, Κώστας.

Mr. Goudas

www.goudasfoods.com
www.flyermall.com

0 65349 00975 6